

Serena Sáenz & Vespres d'Arnadí —Concert dedicat als mecenes i benefactors del Palau

Palau Grans Veus

Dilluns, 7 de juliol de 2025 – 20 h

Sala de Concerts

Compromís amb el medi ambient:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Serena Sáenz, *soprano*

Vespres d'Arnadí

Dani Espasa, *clavecí i direcció*

I

Antonio Vivaldi (1678-1741)

“Simfonia” de *Dorilla in Tempe*, RV 709

Allegro

Andante

Allegro

“Sposa son disprezzata”, ària de l'òpera *Bajazet* (a partir de l'òpera *Merope* de Giacomelli)

“Alma oppressa”, aria de l'òpera *La fida ninfa*

Jean-Philippe Rameau (1683-1764)

De la suite de *Les indes galantes*, RCT 44

“Air des incas pour la dévotion du soleil” (Les Incas du Pérou)

“Adoration du soleil” (Les incas du Pérou)

“Air pour les esclaves africains” (Le turc généreux)

“Air pour Borée et la Rose” (Les Fleurs)

Menuet II & I (pròleg)

“Air pour les sauvages” (Les sauvages)

Tambourin I & II (Le turc généreux)

“Rossignols amoureux”, ària de l'òpera *Hyppolyte et Aricie*

“Formons le plus brillants Concerts ... Aux langueurs d’Apollon”, recitatiu i ària de l’òpera *Platée*

II

Georg Friedrich Händel (1685-1759)

“Tu del ciel ministro eletto”, ària de l’òpera d’*Il trionfo del Tempo e del Disinganno*

Concerto grosso en Sol major, HWV 319

Tempo giusto
Allegro e forte
Adagio
Allegro
Allegro

“Piangerò la sorte mia”, ària de l’òpera *Giulio Cesare*

“Da tempeste il legno infranto”, ària de l’òpera *Giulio Cesare*

Durada del concert:

Primera part, 50 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 40 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#òpera #antiga #jovestalents #concertsaccessibles

Concert enregistrat i emès en directe per Catalunya Música.

Concert enregistrat per Palau Digital

Palau de la Música Catalana

Yuja Wang & Mahler Chamber Orchestra /
Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera
& Simon Rattle / Cecilia Bartoli /
musicAeterna & Teodor Currentzis /
Víkingur Ólafsson / Staatskapelle Dresden
& Daniele Gatti / Anne-Sophie Mutter,
Yefim Bronfman & Pablo Ferrández /
Lang Lang / Sondra Radvanovksy / Sabine
Devieilhe & Jakub Józef Orliński / Sheku
& Isata Kanneh-Mason / Seong-Jin Cho
& London Symphony Orchestra / Janine
Jansen & Camerata Salzburg / András
Schiff / Budapest Festival Orchestra & Iván
Fischer / Orchestre des Champs Élysées &
Philippe Herreweghe i més de 200 concerts!

Temporada 2025–2026

Entrades i abonaments ja a la venda

Poema

Lied

Sedejaré la mar, damunt l'escletxa oberta
per la llum resplendent
que encega el vent amb la claror dels dies.
Traço el teu verb en fràgils carritxeres
i em perdo, desvalgut,
en els bronzes que escup la terra en flor.

S'esmunyen salvatgines que no veig.
Et tinc a prop, tan certa,
i el lloc de la distància és un prodigi d'aus
que aletegen en l'ombra del meu vespre.
Pupil·la i cor, pel temps que així entreveies
i que ara és u: rodó, curull d'imatges,
precís en un mirar que et multiplica en veu.

Arriba a mi. I en fer-hi cap
que un cant secret t'eixordi:
més pur, més alt, més teu.

Sigues l'astor que vola i que se'n va:
rapinya'm el dolor, perquè et recordi.

Lluís Calvo

Del llibre *Opus spicatum*.

Lleida: Pagès Editors, 2000

Comentari

Com hauria estat el món sense Antonio Vivaldi? Segurament la història de la música hauria pres camins diferents. Amb un catàleg que frega les vuit-centes composicions, Il Prete Rosso ha deixat un llegat que donà forma i personalitat al Barroc musical, on el dramatisme, l'expressivitat i la teatralitat es tenyiren de virtuosisme. La “Simfonia” de l'òpera *pasticcio* *Dorilla in Tempe* obre el concert amb una reelaboració de “La primavera”, de les populars *Quatre estacions*. “Sposa son disprezzata” és una de les àries més conegudes del *pasticcio* *Bajazet*, que Vivaldi pren de l'òpera *Merope* de Giacomelli; originalment titulada “Sposa, non mi conosci”, requereix d'un fort domini del *legato* exposat amb molta dolçor. De Vivaldi també és l'ària de bravura “Alma oppressa” de *La fida ninfa*, òpera seriosa que exigeix acrobàcies vocals i intensitat dramàtica.

Jean-Philippe Rameau fou el compositor francès més influent del Barroc, teòric i autor d'un dels tractats més significatius de la història de la música. A la lírica va consagrar gairebé els darrers trenta anys de la seva vida, i de la seva òpera ballet *Les indes galantes*, concebuda en un pròleg i quatre entrades (drames breus independents), avui se n'escoltarà una suite de danses. *Hippolyte et Aricie*, la primera òpera de Rameau, va generar polèmica en l'estrena el 1733, qualificada d'estranya i dissonant; a l'escena de cloenda, una pastoreta canta l'*arietta* “Rossignols amoureux” per retre homenatge a la deessa Diana a través de la dolçor del cant dels ocells, on una flauta i un violí o violoncel adornen la línia vocal. Amb *Platée* neix a França l'òpera còmica barroca i Rameau és aclamat com un geni; fou composta pel casament del fill del rei de França Lluís XV amb la infanta Maria Teresa d'Espanya, que segons fonts de l'època no era cap bellesa; a l'obra, una nimfa amb aspecte de granota intenta enganyar Júpiter perquè es casi amb ella; l'ària de la bogeria “Aux langueurs d'Apollon” és una peça de bravura plena de comicitat i histrionisme.

Georg Friedrich Händel va ser un dels compositors més influents del Barroc i el primer a compondre per al públic i no pas per als mecenes. Amb l'òratori *Il trionfo del Tempo e del Disinganno*, un Händel de només vint-i-dos anys va aconseguir un dels seus grans èxits, obra que conclou amb l'ària de la Bellezza, la commovedora "Tu del ciel ministro eletto". El Caro Sassone incorporà *concerti grossi* com a interludi dels seus oratoris, i un bon exemple n'és l'impressionant diàleg entre els instruments solistes i el *ripieno* del seu *Concerto grosso en Sol major*. La companyia anglesa del Händel empresari estrenà *Giulio Cesare* al King's Theatre amb un èxit considerable; la història d'amor entre Juli Cèsar i Cleòpatra té en l'ària "Piangerò la sorte mia", acusadament commovedora, uns dels moments àlgids, en contrast amb els focs artificials vocals que demana "Da tempeste il legno infranto".

Manel Cereijo, musicòleg

Biografies

Serena Sáenz, soprano

Va néixer a Barcelona (1994). Va debutar professionalment als tretze anys a l'òpera infantil *Brundibár* de Hans Krása al Gran Teatre del Liceu. Va estudiar al Conservatori del Liceu amb Dolors Aldea i a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín amb Anna Samuil. Ha participat a classes magistrals amb Mariella Devia, Niel Shicoff, Wolfram Rieger, Montserrat Caballé, Teresa Berganza, Dolora Zajick i Riccardo Frizza. A més dels estudis musicals, es va formar en ballet i dansa moderna i té formació professional com a entrenadora de fitnes.

Ha estat elogiada per la premsa per la seva *“musicalitat, bon gust en l'ornamentació i aguts lluminosos amb un bon arsenal de recursos belcantistes”* («Scherzo»). Va guanyar tres premis al concurs Operalia 2022 de Riga, concretament el segon premi de The World Opera Competition Plácido Domingo, el Premi Pepita Embil de sarsuela i el Premi Birgit Nilsson.

Tot i ser una artista jove, participa regularment als principals teatres d'òpera arreu del món.

Començà la temporada 2023-24 a la Staatsoper de Viena amb el debut en el paper de Lauretta d'*Il tritico* de Puccini, i va fer el paper de Blonde de *Die Entführung aus dem Serail*. A la Staatsoper de Berlín i al Palau de les Arts de València cantà Pamina a *Die Zauberflöte* de Mozart, així com un dels seus papers més emblemàtics, Zerbinetta d'*Ariadne auf Naxos*, en el seu debut a la Royal Danish Opera, a part de debutar a la Bayerische Staatsoper com a Lucia en una producció de *Lucia di Lammermoor* dirigida per Antonino Fogliani. La soprano també va cantar al 66è Ball de l'Òpera de Viena al costat d'Elina Garanča i Piotr Beczala i va interpretar a Viena la Reina de la Nit amb Rolando Villazón com a Papageno a la *Die Zauberflöte for children* que se celebra tradicionalment l'endemà del Ball de l'Òpera de Viena.

En el circuit concertístic, Serena Sáenz va participar en *Como una ola de fuerza y luz* de Luigi Nono en versió concert al Teatro alla Scala de Milà i al Teatro de Reggio Emilia. També va oferir un recital a Praga i viatjà a Ithra (Aràbia Saudita), per a una altra actuació al costat del guitarrista Pablo Sáinz Villegas. Va debutar amb la Wiener Philharmoniker a la Mozart Woche de Salzburg, i cantà el solo de soprano del *Requiem* de Fauré amb l'Orquestra Simfònica de Porto Alegre (OSPA), a més de prendre part en un concert d'homenatge a Maria Callas a Barcelona (Palau de la Música Catalana). Per cloure la temporada va col·laborar amb l'Orquestra Simfònica Camerata XXI-Ciutat de Reus en diversos concerts i va actuar al Château Branaire-Ducru de Saint-Julien-Beychevelle (França).

La temporada 2022-23 va brillar a l'escenari del Gran Teatre del Liceu com a Norina en una nova producció de *Don Pasquale*. Després va participar a *Ariadne auf Naxos* a la Staatsoper de Viena dirigida per Thomas Guggeis i hi va debutar com a Zerbinetta. També va debutar com a Lisa de *La sonnambula* al Teatro Real de Madrid i va cantar Frasquita de *Carmen* a la Staatsoper de Berlín. A més, va oferir nombroses actuacions en concert: com a Mater Gloriosa a la *Simfonia núm. 8* de Mahler a Madrid, *Requiem* de Mozart a Barcelona i Konstanze de *Die Entführung aus dem Serail* a Granada. Igualment, va actuar a l'edició de Pasqua del Festival Castell de Peralada.

I de temporades anteriors cal destacar les actuacions com a Nannetta de *Falstaff*, Zerbinetta d'*Ariadne auf Naxos*, Zerlina de *Don Giovanni*, la Reina de la Nit de *Die Zauberflöte* i Clorinda de *La Cenerentola*. L'any 2021 va debutar en el paper titular de *Lucia di Lammermoor* al Gran Teatre del Liceu, on després va tornar com a Prilepa de *La dama de piques* i Pamina de *Die Zauberflöte* amb Gustavo Dudamel.

El 2021 va guanyar el primer premi i el premi del públic del Concurs Internacional de Cant Montserrat Caballé i va ser guardonada amb múltiples premis al Concurs d'Òpera de París i al Concurs Francesc Viñas de Barcelona.

El 2019, com a membre de l'Internationales Opernstudio Staatsoper de Berlín, Serena Sáenz va interpretar Pamina en l'estrena de la producció de Yuval Sharon de *Die Zauberflöte*, dirigida per Alondra de la Parra. Les actuacions posteriors per a la mateixa sala incloïen altres interpretacions de Pamina, així com dos debuts notables de rol: Frasquita de *Carmen* i Waldvogel de *Siegfried*, totes dues dirigides per Daniel Barenboim.

Entre els seus concerts figuren el recital de debut amb *Carmina Burana* (sota la batuta de Simon Halsey i Esteve Nabona) al Palau de la Música Catalana; un programa Scarlatti amb l'Accademia Bizantina a la Pierre Boulez Saal; la *Missa en Do menor* de Mozart amb l'Orquesta Sinfónica y Coro de RTVE, dirigida per Antonio Méndez, i la *Simfonia núm. 4* de Mahler amb l'Orquesta Simfònica d'Euskadi i Semyon Bychkov. El maig del 2022 va ser la soprano solista al *Magnificat* de John Rutter amb la Münchner Rundfunkorchester. El concert, sota la batuta d'Ivan Repušić, es va enregistrar i fou retransmès per ràdio.

Vespres d'Arnadí, orquestra barroca

© May Circus

Orquestra barroca creada l'any 2005 per Dani Espasa i Pere Saragossa per oferir versions plenes d'emoció, frescor i espontaneïtat utilitzant instruments i criteris històrics, el nom recorda els concerts que al segle XVIII s'oferien habitualment als vespres com a postres dels sopars distingits dels nobles i els burgesos. Carabassa, sucre i ametlles són els ingredients de l'arnadí, una de les postres més antigues del País Valencià. El conjunt ha actuat en importants sales i festivals d'Europa, com els de Peralada, Barcelona, Halle, Praga, Madeira, Sevilla, Santander, Santiago de Compostel·la, Lugo i Madrid, entre d'altres.

Ha enregistrat tres discs amb el segell Musièpoca: *Pièces de symphonie* de Charles Desmazes, *Missa en Re major* de Josep Mir i Llussà i *Anna Maria Strada* de Händel. A la darrera del 2018 va presentar el quart disc, amb el segell Aparté, titulat *L'Alessandro amante*, protagonitzat pel contratenor Xavier Sabata. Aquest desembre va sortir el seu últim disc, *Invisibili*, amb el magnífic contratenor Xavier Sabata, un recorregut interessant pel gènere de l'òpera seriosa, que les primeres dècades del segle XVIII estava vivint un procés d'intensificació virtuosística que portaria els cantants (sobretot sopranos i *castrati*) a convertir-se en les superestrelles de l'època. Rep ajudes del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i de l'Institut Ramon Llull.

Vespres d'Arnadí està format per:

Violins I:

Farran Sylvan James, Cati Reus, Elisabet Bataller, Cecília Clares

Violins II:

Vadym Makarenko, Maria Roca, Maria Gomis, Sònia Benavent

Violes:

Natan Paruzel, David Glidden

Violoncel·ls:

Oriol Aymat, Jorge Alberto Guerrero

Contrabaixos:

Mario Lissarde, Oriol Martí

Traverso:

Marina Durany

Fagot:

Joaquim Guerra

Arxillaüt:

Josep Maria Martí

Clavicèmbal i direcció:

Dani Espasa

Dani Espasa, director

© Michal Novak

Nascut a la Canonja (Tarragona), és un músic eclèctic amb multitud d'interessos i una activitat artística ben diversa: pianista, clavecinista, acordionista, director, compositor, arranjador, productor, professor... La seva carrera transcorre per camins sorprenents, i és igual de probable trobar-lo en espectacles teatrals (ha col·laborat amb Lluís Pasqual, Calixto Bieito, Josep Maria Flotats, Joan Ollé, Sergi Belbel i Jordi Prat i Coll) com al capdavant de l'orquestra barroca Vespres d'Arnadí, o col·laborant amb Maria del Mar Bonet, Lúdia Pujol, o bé a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) impartint classes d'improvisació o música de cambra.

Havent estudiat clavicèmbal i baix continu a l'ESMUC amb Béatrice Martin, va iniciar una intensa activitat en grups de música barroca, renaixentista i medieval, com ara Hespèrion XXI, Le Concert des Nations, L'Arpeggiata, Mala Punica, La Hispanoflamenca, The Rare Fruits Council, Les Sacqueboutiers de Tolosa de Llenguadoc, La Caravaggia o MUSIcaALcheMica. Tanmateix, no va trigar a ampliar el seu radi d'acció i aviat va dirigir l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), amb la qual també col·labora com a pianista i clavecinista, l'*ensemble* barroc de l'orquestra del Gran Teatre del Liceu, l'Orquestra Nacional d'Andorra (ONCA) i l'*ensemble* de música contemporània BCN216. Com a instrumentista, ha estrenat i enregistrat peces per a piano de Joan Albert Amargós i Enric Granados, i té més d'una quarantena d'enregistraments per als segells Aparté, Alia Vox, Erato, Passacaille, Pan Classics, Naxos, Harmonia Mundi i BIS Records.

Espasa ha compartit escenari amb artistes que representen estils molt diversos: Joan Albert Amargós, Eliseo Parra, Sílvia Pérez Cruz, Sting, Paul Simon, John Cale, Ute Lemper, Rolando Villazón, Philippe Jaroussky, Mayte Martín, Judit Neddermann, Dulce Pontes, Nina, Alfonso Vilallonga, Kepa Junquera, Maria Farantouri, Santiago Auserón, Maika Makovski, Nigel Kennedy, Maya Plisetskaya, Blaumut... A més, el 2020 va rebre el Premi Butaca a la millor composició musical de teatre per la música de *La Rambla de les Floristes* (Teatre Nacional de Catalunya).

Actualment compagina l'activitat artística i la docència com a professor a l'ESMUC i membre del Programa d'Interpretació Històrica a l'Escuela Superior de Música Reina Sofía de Madrid, on ensenya clavicèmbal i baix continu. A més, és director artístic del cicle de concerts al Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes.

Així, doncs, Dani Espasa, aquell músic que s'encaminava per ser arquitecte, és un referent indiscutible de la música antiga a Catalunya i al món.

Textos

Antonio Vivaldi (1678-1741) – **Geminiano Giacomelli** (1692-1740)

“Sposa son disprezzata”, ària d'Irene, de l'òpera *Bajazet, RV 703* (a partir de l'òpera Merope de Giacomelli)

Text d'Agostino Piovene (1671-1721) basat en la tragèdia *Tamerlan ou la mort de Bajazet* de Nicolas Pradon (1644-1698)

Sposa son disprezzata,
fida son oltraggiata,
cieli che feci mai?
E pur egl'è il mio cor
il mio sposo, il mio amor,
la mia speranza.
L'amo ma egl'è infedel
spero ma egl'è crudel,
morir mi lascerai?
O Dio manca il valor
valor e la costanza.

*Esposa soc menystinguda;
fidel, soc ultratjada,
Déu del Cel, què he fet?
Però ell és mon cor,
mon marit, el meu amor,
ma esperança.
L'estimo, però és infidel,
hi confio, però és cruel,
em deixarà morir?
Oh, Déu meu, em manca valor,
valor i constància.*

Antonio Vivaldi

“Alma oppressa”, ària de Licori, de l'òpera *La fida ninfa, RV 714*

Text de Scipione Maffei (1675-1755)

Alma oppressa da sorte
crudele
pensa invan mitigar il dolore
con amore, ch'è un altro
dolor.
Deh raccogli al pensiero le
vele,
e se folle non sei, ti dia pena
la catena del piè non del cor.

*Ànima oprimida per la sort
cruel
pensa debades de minvar el
dolor
amb amor, que és un altre dolor.
Ah, replega les veles del
pensament,
i si no ets boig, t'afligirà
la cadena del peu, no pas del cor.*

Jean-Philippe Rameau (1683-1764)

“Rossignols amoureux”, ària de la Bergère, de l'òpera *Hyppolyte et Aricie*, RVT 43

Text de Simon-Joseph Pellegrin (1663-1745) basat en la tragèdia *Phèdre* de Jean Racine (1639-1699)

Rossignols amoureux,
répondez à nos voix,
Par la douceurs de vos
ramages;
Rendez les plus tendres
hommages
À la divinité qui règne dans
nos bois.
Rossignols amoureux, etc.

*Rossinyols amorosos,
responeu a les nostres veus
amb la dolçor dels refilets.
Reteu el més tendre homenatge
a la deessa que regna als nostres
boscos
rossinyols amorosos, etc.*

“Formons les plus brillants concerts ... Aux
langueurs d'Apollon”, recitativ i ària de La Folie, de l'òpera *Platée*

Text de Jacques Autreau (1657-1745) adaptat per Adrien-Joseph Le Valois d'Orville (1715-1780)

Formons les plus brillants
concerts;
Quand Jupiter porte les fers
De l'incomparable Platée,
Je veux que les transports
de son âme enchantée,
S'expriment par mes chants
divers.

*Formem els concerts més
brillants;
Quan Júpiter porta les cadenes
De l'incomparable Platée,
Vull que els rampells
de la seva ànima encisada,
S'expressin a través dels meus
diversos cants.*

Aux langueurs d'Apollon,
Daphné se refusa:
L'Amour sur son tombeau,
éteignit son flambeau,
La métamorphosa.
C'est ainsi que l'Amour
de tout temps s'est vengé:
Que l'Amour est cruel, quand
il est outragé!
Aux langueurs d'Apollon,
Daphné se refusa;
L'Amour sur son tombeau,
éteignit son flambeau,
La métamorphosa.

*Apol·lo llanguia per Dafne,
però Dafne el rebutjà:
l'Amor a sa tomba, n'extingí la
flama
i la metamorfosà.
És així com l'Amor
sempre s'ha venjat.
Perquè Amor és cruel, si l'ofens!
Apol·lo llanguia per Dafne,
però Dafne el rebutjà:
l'Amor a sa tomba, n'extingí la
flama
i la metamorfosà.*

Georg Friedrich Händel (1685-1759)

“Tu del ciel ministro eletto”, ària de la Bellezza, de
l'opera *Il trionfo del Tempo e del Disinganno*,
HWV 71

Text del cardenal Benedetto Pamphili (1653-1730)

Pure del cielo intelligenze
eterne,
che vera scuola a ben amare
apprite,
udite, angeli, udite il pianto
mio!
E se la verità dal sole eterno
tragge luce immortale
e a me lo scopre,
fate che al gran desio
rispondan l'opre.

*Eternes intel·ligències del Cel,
que amb veritable doctrina
ensenyau a estimar bé;
escolteu, àngels, escolteu el meu
plor,
i si la veritat del sol etern
porta la llum immortal,
ensenyau-me-la,
i feu que les obres responguin
a aquest gran desig.*

Tu del Ciel ministro eletto
non vedrai più mio petto
voglia infida, o vano ardor.
E si vissi ingrata a Dio
tu custode del cor mio
a lui porta il nuovo cor.
Tu del Ciel, ecc.

*Tu, del Cel ministre escollit
no trobaràs més al meu pit
desig impiu ni vana passió.
I si vaig ser a Déu ingrata
tu, custodi del meu cor
porta-li a ell el meu nou cor.
Tu, del Cel, etc.*

“Piangerò la sorte mia”, ària de Cleòpatra, de
l’òpera *Giulio Cesare*, HWV 17

Text de Nicola Francesco Haym (1678-1729)

E pur così in un giorno
perdo fasti e grandezze? Ahi
fatto rio!

Cesare, il mio bel nume, è
forse estinto;

Cornelia e Sesto inermi son,
né sanno

darmi soccorso. O Dio!

Non resta alcuna speme al
viver mio.

Piangerò la sorte mia,
sì crudele e tanto ria,
finché vita in petto avrò.

Ma poi morta d’ogn’intorno
il tiranno e notte e giorno
fatta spettro agiterò.

*I, doncs, en un dia
perdo pompa i grandeses? Oh
destí cruel!*

*Cèsar, estimat, potser has mort;
Cornelia i Sesto resten
indefensos sense saber-ho,
ajuda’m, oh Déu!*

*La meua vida no té cap
esperança.*

*Ploraré pel meu destí,
tan cruel i malvat,
fins que em resti alè al pit.*

*Però després de morta
per tot arreu el tirà, nit i dia,
sacsejaré com a fantasma.*

“Da tempeste il legno infranto”, ària de Cleòpatra,
de l’òpera *Giulio Cesare*, HWV 17

Text de Nicola Francesco Haym

Da tempeste il legno infranto,
se poi salvo giunge in porto,
non sa più che desiar.

Così il cor tra pene e pianto,
or che trova il suo conforto,
torna l'anima a bear.

*Amb la barca per tempestes
malmesa,
si després arriba a port,
què més es pot desitjar.
Doncs el cor, entre planys i dol,
ara que troba consol,
torna a bategar.*

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

